

seada, et dokumendi koostaja ei teadnud, millise seisukoha apellandid turul võtavad. Apellandid väidavad, et dokumenti on võimalik õigesti hinnata ilma muude täiendavate tõenditeta.

Teine väide: apellandid heidavad Üldkohtule ette koostööd tegevate isikute avalduste valesti tõlgendamist. Teise väite esimese osa kohaselt rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta tunnistas koostööd tegevate isikute avaldused tõendusmaterjaliks, millel on oluline lisaväärtus neile määratava trahvisumma maksimaalsel vähendamisel. See olukord tekitab liiga suure koormuse teiste ettevõtjate suhtes, mis tähendab, et neil avaldustel ei ole suurt tõendiväärtust. Üldkohus ei käsitlenud seda küsimust oma otsuse põhjendustes.

Teise väite esimese osa kohaselt ei käsitlenud Üldkohus ühte koostööd tegevate isikute erinevate avalduste vahelist vastuolu, mistõttu on tema otsuse põhjendused valed ja ebapiisavad. Esimene koostööd tegev isik ei nimetanud rikkumises osalevate ettevõtjate hulgas apellante, kuigi tema avaldus oli täielik ja ta vabastati trahvist. Apellantide vastu esitatud süüdistused põhinevad järgmiste koostööd tegevate isikute avaldustel. Vastuolu oleks olnud seletatav, kui Üldkohus oleks andnud komisjoniga koostööd teinud esimese ettevõtja avaldusele erilise tõendiväärtuse.

Kolmas väide: apellantide sõnul on Üldkohus rikkunud Euroopa Liidu põhiõiguste hartat ja Euroopa inimõiguste konventsiooni („EIÕK”). Esiteks ei ole usaldusvääruse kontroll, mille Üldkohus kartelliasjades läbi viib, kooskõlas põhiõiguste harta ja EIÕK nõuetega tõhusa õiguskaitsevahendi kohta, kuigi komisjoni trahviotsused on karistusõiguslikku laadi. Teiseks ei ole ka komisjoni poolt läbiviidav menetlus kooskõlas põhiõiguste harta ja EIÕK-ga, kuna komisjon uurib asjaolusid ise, algatab uurimismenetluse ise ning teeb selle lõpus ise lõpliku otsuse ja määrab kindlaks trahvimäära. Selline menetlus oleks mõeldav vaid siis, kui komisjoni otsused alluksid sõltumatu kohtu täielikule kontrollile. Üldkohus piirdus selles osas vaid kontrollimisega, kas komisjoni otsuses pole mõnda ilmset vastuolu, ega tuvastanud ise ühtegi asjaolu.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Saksamaa) 31. mail 2011 — Atilla Gülbahce versus Freie und Hansestadt Hamburg

(Kohtuasi C-268/11)

(2011/C 269/43)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Hamburgisches Oberverwaltungsgericht

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Atilla Gülbahce

Vastustaja: Freie und Hansestadt Hamburg

Eelotsuse küsimused

1. Kas otsuse nr 1/80 (¹) artikli 10 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii,

a) et Türgi kodanik, kellele on korrakohaselt antud (teataval tingimustel tähtajatu) luba töötada liikmesriigi territooriumil teatava ajavahemiku jooksul, mis on pikem kui tema elamisloa kehtivusaeg (nn pikema kehtivusajaga tööloa), võib kogu selle ajavahemiku jooksul kasutada kõnealuselt loast tulenevaid õigusi, kui see ei ole vastuolus riigi õigustatud huvidega, nimelt avaliku korra, avaliku julgeoleku ja rahvatervise huvidega,

b) ja et liikmesriigil on keelatud jätta see luba, viidates selle andmise ajal kehtinud siseriiklikele õigusnormidele, mis reguleerivad tööloa sõltuvust elamisloast, algusest peale ilma igasugusest mõjust isiku elamisõiguslikule seisundile (tuginedes Euroopa Kohtu 2. märtsi 1999. aasta otsusele kohtuasjas C-416/96: El-Yassini, EKL 1999, lk 1-01209, kokkuvõtte punkt 3, punktid 62–65, seoses EMÜ–Maroko koostöölepingu artikli 40 lõike 1 ulatusega ning 14. detsembri 2006. aasta otsusele kohtuasjas C-97/05: Gattoussi, EKL 2006, lk 1-11917, kokkuvõtte punkt 2, punktid 36–43, seoses Euroopa–Vahemere piirkonna lepingu assotsiatsiooni loomiseks ühelt poolt Euroopa ühenduste ja nende liikmesriikide ning teiselt poolt Tuneesia Vabariigi vahel artikli 64 lõike 1 ulatusega)?

Juhul kui vastus sellele küsimusele on jaatav:

2. Kas otsuse nr 1/80 artiklit 13 tuleb tõlgendada nii, et *standstill*-tingimus keelab liikmesriigil võtta liikmesriigi tööturul seaduslikult töötavalt Türgi töötajalt õigusaktiga (käesolevas asjas 30. juuli 2004. aasta Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet'iga) võimaluse tugineda otsuse nr 1/80 artikli 10 lõikes 1 sätestatud diskrimineerimiskeelu rikkumisele seoses talle eelnevalt väljastatud tööloaga, mille kehtivusaeg on elamisloa tähtajast pikem?

Juhul kui vastus sellele küsimusele on jaatav:

3. Kas otsuse nr 1/80 artikli 10 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et igal juhul ei keela selles sätestatud diskrimineerimiskeeld siseriiklikel asutustel tähtajalisi elamislube, mis on antud Türgi töötajale siseriikliku õiguse alusel teatavaks ajaks aluse-tult, võtta pärast nende kehtivusaja lõppemist vastavalt sise-riiklikele õigusnormidele ära selliste perioodide osas, mil Türgi töötaja töötas ja seega tegelikult kasutas talle eelnevalt korra kohaselt antud tähtajatut töö luba?
4. Kas otsuse nr 1/80 artikli 10 lõiget 1 tuleb lisaks tõlgendada nii, et see säte hõlmab üksnes sellist tööd, mida teeb sise-riiklikelt asutustelt korra kohaselt tähtajatu ja sisuliste piiran-guteta tööloa saanud Türgi töötaja ajal, mil talle muul põhjusel antud tähtajaline elamisluba muutub kehtetuks, ja et seetõttu ei saa Türgi töötaja sellises olukorras nõuda, et siseriiklikud asutused lubavad tal ka pärast sellest tööst lõplikku loobumist jätkata liikmesriigis viibimist, et asuda tööle uuel töökohal — ka pärast töötamise katkestamist, mis oli vajalik uue töökoha otsimiseks?
5. Kas otsuse nr 1/80 artikli 10 lõiget 1 tuleb tõlgendada ka nii, et diskrimineerimiskeeld keelab vastuvõtva liikmesriigi siseriiklikel asutustel võtta liikmesriigi tööturul seaduslikult töötava Türgi kodaniku suhtes, kellele vastuvõttev liikmes-riik oli algselt andnud liikmesriigis töötamiseks ulatusli-kumad õigused kui liikmesriigis elamiseks, pärast viimati antud elamisloa kehtetuks muutumist riigis elamise õigust lõpetavaid meetmeid (vaid) juhul, kui need meetmed ei ole ette nähtud riigi õigustatud huvide kaitseks, kuid ei kohusta siseriiklike asutusi andma elamisluba?

⁽¹⁾ EMÜ–Türgi assotsiatsiooninõukogu 19. septembri 1980. aasta otsus nr 1/80 assotsiatsiooni arengu kohta.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Baranya Megyei Bíróság (Ungari Vabariik) 3. juunil 2011 — Mecsek-Gabona Kft. versus Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

(Kohtuasi C-273/11)

(2011/C 269/44)

Kohtumenetluse keel: ungari

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Baranya Megyei Bíróság

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Mecsek-Gabona Kft.

Vastustaja: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regio-nális Adó Főigazgatósága

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 2006/112 ⁽¹⁾ artikli 138 lõiget 1 tuleb tõlgenda-dada nii, et kaubatarne on käibemaksuvaba, kui kaup tarni-takse sellisele ostjale, kes on müügilepingu sõlmimise ajal registreeritud käibemaksukohustuslasena teises liikmesriigis, ning ostja sõlmib kaubaga seotud müügilepingu sellise tingi-musega, et käsutusõigus ja omand läheb ostjale üle kauba transpordivahendile laadimise ajal ning teise liikmesriiki lähetamise kohustus lasub ostjal?
2. Kas selleks, et müüja saaks tugineda käibemaksuvabale tarnele, piisab, kui ta veendub selles, et müüdüd kaup veetakse ära välismaise numbrimärgiga mootorsõidukitega, kui tema valduses on ostja tagasi saadetud CMR-saatelehed, või kas ta peab veenduma selles, et müüdüd kaup on ületanud riigipiiri ja see veeti ühenduse territooriumile?
3. Kas käibemaksuvaba tarne asjaolu võib vaidlustada ainuüksi sel põhjusel, et teise liikmesriigi maksuasutus kustutab taga-siulatuvalt, kauba müügile eelnevat ajavahemikku puuduta-valt ostja käibemaksukohustuslasena registreerimise numbrit?

⁽¹⁾ Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiiv 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT L 347, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesfinanzhof (Saksamaa) 3. juunil 2011 — GfBk Gesellschaft für Börsenkommunikation mbH versus Finanzamt Bayreuth

(Kohtuasi C-275/11)

(2011/C 269/45)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesfinanzhof

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: GfBk Gesellschaft für Börsenkommunikation mbH

Vastustaja: Finanzamt Bayreuth

Eelotsuse küsimus

1. Kas selleks, et tõlgendada „eriotstarbeliste investeerimisfon-dide haldamist” direktiivi 77/388/EMÜ ⁽¹⁾ artikli 13 B osa punkti d alapunkti 6 tähenduses, tuleb seda tõlgendada nii, et eriotstarbelise investeerimisfondi haldamine kolmanda isiku poolt on ainult siis piisavalt omane ja seeläbi maksu-vaba, kui